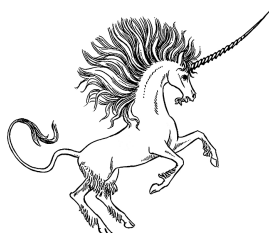

Romano jura că nu suflase nimănui o vorbă și Bianchi înclina să-l creadă. Teoria lui era că începuse cu elicopterul acela de monitorizare a traficului din Reggio, care trecea de obicei mult deasupra fermei sale în jur de trei după-amiaza. Oricare ar fi fost cauza, primul rezultat a fost o vizită din partea unui Fiat galben și rablagit cu două uși, a cărui transmisie suna la fel de rău ca a Studebakerului. Fiatul avea înăuntru doi reporteri în haine de ploaie, veniți nu din Reggio, cum s-ar fi așteptat Bianchi, ci din Siderno Marina, un orașel aflat mai sus pe coastă. Se cam sfiiau să-și înceapă misiunea și au întrebat, rezervați, despre zvonuri, basme locale și apariții – au pomenit de sirenele despre care se spunea că se joacă în strâmtoarea Messina și *la leggenda Americana* Bigfoot –, iar lui Bianchi i-a fost ușor să facă pe țăranul cu gura căscată de uimire, de vreme ce exact la asta se așteptau. Au plecat fără să se obosească să dea o raită prin fermă sau măcar să se uite pe pământul

pe care călcau după urmele fine de copite despicate. *Ei bine, dacă o să fie toți la fel de orbi și de proști ca ăștia doi...* Dar era calabrez și știa prea bine că nu e cazul să spere la așa noroc.

În seara aceea a făcut ceva despre care nu i-a pomenit niciodată Giovannei. Când a considerat că s-a făcut destul de târziu încât să nu fie mai nimeni pe străzile din sat, a pornit Studebakerul – una dintre cele mai complicate operațiuni de la fermă – și a condus încet până în oraș, îmbiind și blestemând camionul, în șapte molcome, tot drumul. L-a lăsat pe o stradă lăturalnică întunecoasă și s-a îndreptat spre căsuța cu o singură cameră, ceva mai mare decât un coteț de găini, care îi servea drept zonă de primire, loc de lucru și reședință lui Madame Leonora Venucci.

Ușa s-a deschis înainte s-o atingă. Asta nu l-a speriat neapărat pe Bianchi, se știa în sat că Madame

Leonora (cum îi plăcea să i se adreseze lumea, după stilul franțuzesc) avea un spiriduș care o informa de fiecare dată când apărea în pragul casei ei neluminate un client – sau un copil pus pe șotii. Bianchi însă era mai degrabă de părere că bătrâna avea auzul extrem de fin, ca să nu mai vorbim de niște pietre de pavaj desprinse pe aleea din fața casei. Asta era în general atitudinea lui în ce o privea pe *la strega*: nu avea nici o credință deosebită în puterile ei, dar avusese momente de-a lungul anilor când își pusese întrebarea... și, oricum, ce rău putea face? Acum a spus simplu:

— Bună seara, Madame.

— Am știut că o să vii la mine în seara asta, a șuierat bătrâna mărunțică. Am știut din clipa în care te-ai hotărât să vii.

În ciuda orei târzii, Madame Leonora era încă în straietele de lucru, care constau într-un turban verde, o mantie cândva mov, ajunsă, după nenumărate spălări, un lila palid, mănuși până peste cot, mai mult sau mai puțin asortate, și niște papuci de casă maro, mari cât niște căței. Nimeni nu-și amintea s-o fi văzut vreodată îmbrăcată altfel – mai puțin când considera că vizitatorul este destul de important cât să justifice o capă de blană

bleumarin lungă până la pământ, cu guler înalt și evazat și un anume miros, ușor neliniștitor. Bianchi o știa numai după reputație.

— Am știut că o să vii, a spus din nou bătrâna. Madame Leonora știe întotdeauna.

Bianchi a răspuns cu un mormăit, a aruncat o privire fugară în jur și a intrat în urma ei.

Ca să fim corecți cu Madame Leonora, unica încăpere, luminată de o singură lampă șubredă, era uimitor de ordonată și bine întreținută. Pe măsuta rotundă, fața de masă înzorzonată era aproape putredă de cât era de veche, dar altminteri curată și nu se vedea nici urmă de glob de cristal, de baghetă, de craniu îngălbenit sau măcar vreun pachet de cărți de tarot. Pe stânga și pe dreapta, niște șifoniere înalte își păstrau bine secretele; sub unul din cele două fotolii cu spătar înalt, o pisică cu un singur ochi, cum se cuvine de neagră, l-a sâsâit ursuză pe Bianchi. Cele câteva glastre de pe pervazul lat al ferestrei erau destul de elegante cât să-și fi putut găsi locul într-o cu totul altfel de casă, dar florile din ele aveau mare nevoie să fie schimbate. Pe un raft de lângă soba micuță cu lemne erau înșirate cărți cu cotoare de piele care se fărâmițau și – surprinzător – o imagine înrămată a Fecioarei Maria

așezată la loc de cinste într-o nișă chiar deasupra ușii. În sobă ardea focul și era cald în casă.

— Ia loc, a spus Madame Leonora, și Bianchi și-a scos șapca și s-a așezat. Bătrâna s-a pus pe fotoliul din partea cealaltă a mesei și l-a privit insistent cu ochii mici, de culoarea stafidelor. Ce să zic, nu te-ai grăbit deloc, a bombănit dintr-odată. Ai așteptat atâta, încât nu e sigur că te mai pot ajuta în vreun fel. Dar tu mereu ai fost încăpățânat și ai luat lucrurile în zeflema, mereu, încă de când erai mic.

— Nu m-ați cunoscut când eram mic, i-a amin-tit Bianchi. Când v-ați mutat aici de la Lucca eram practic adult.

Luată prin surprindere, Madame Leonora și-a încruntat fruntea cu sprâncenele atât de decolorate și atât de temeinic pensate, încât erau aproape invizibile.

— Au, ăsta era celălalt băiat, a mormăit ca pentru sine, lovindu-se ușor peste obraz. Lasă că o să îmbă-trânești și dumneata, Bianchi. Acum, în privința fetei lui Muscari...

— Nu am venit aici pentru ea, a întrerupt-o Bianchi ridicând vocea mai mult decât și-ar fi dorit. Era doar vag surprins că *la strega* știe de relația lui cu

Giovanna: cum își trăise toată viața în sau pe lângă sătucuri din sud, ar fi fost mult mai mirat să nu fie așa. Era treaba lui Madame Leonora și a oricui se ocupa cu asemenea lucruri într-un sat să știe despre vecini aproape la fel de multe pe cât pretindea că știe. Chiar și așa, numele Giovannei rostit cu glasul hârșăit al ghicitoarei l-a făcut să roșească puternic și l-a înfuriat. A spus: Nu are nimic de-a face cu ea. Nimic.

— Sigur că nu, a încuviințat repede bătrâna. Madame Leonora știe întotdeauna. Te îngrijorează respirația greoaie care te apucă seara târziu... Bianchi a privit-o fără să răspundă. *De ce naiba mi-am închipuit că mă poate ajuta o escroacă bătrână, caraghioasă și pe jumătate nebună?* Madame Leonora s-a corectat din nou. Nu, *permesso*, iar te confund cu altcineva, *scusami*. E ceva legat de animale, nu-i așa?

Bianchi a așteptat, și l-a enervat când și-a dat seama că își ține respirația.

— Vreau să zic, beleaua asta cu abcesele la uger care se tot împrăștie printre scroafe. Madame Leonora a creat de multă vreme un leac propriu pentru această tragică suferință. Bianchi a răs sec și vrăjitoarea